

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci navrhovatelky: **Obec Třebovle**, se sídlem Třebovle 53, Kostelec nad Černými Lesy, zastoupena JUDr. Evou Winklerovou, advokátkou se sídlem Zelený pruh 1294/52, Praha 4, proti odpůrci: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 6. 2012, č. j. 12 A 6/2012 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Navrhovatelka **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odpůrci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Klíčovou otázkou této věci je právní povaha vyhlášení voleb do zastupitelstva obce a především problém platnosti rezignace na náhradníka člena zastupitelstva obce Třebovle.

[2] Odpůrce sdělením ze dne 28. 2. 2012, č. 68/2012 Sb., vyhlásil nové volby do zastupitelstva obce Třebovle na den 14. 7. 2012. Učinil tak podle § 58 odst. 4 zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o volbách"), a to proto, že počet členů zastupitelstva klesl z celkového počtu sedm

pod pět. Obec Třebovle (dále též „navrhovatelka“) považuje uvedený úkon za nezákonně vydané opatření obecné povahy. Domnívá se totiž, že situace podle § 58 odst. 4 zákona o volbách nenastala. Z tohoto důvodu podala proti odpůrci návrh na zrušení opatření obecné povahy a rovněž žalobu na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s. ř. s.

[3] Městský soud shodně žalobu i návrh zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že po rezignaci dvou členek zastupitelstva za KSČM dne 4. 10. 2011, rezignacích všech třech náhradníků za stejnou stranu dne 3. 10. 2011 a následnou rezignací dalšího člena zastupitelstva za tuto stranu dne 6. 10. 2011, byl celkový počet členů zastupitelstva ke dni 7. 10. 2011 čtyři a současně nebylo možné v důsledku rezignace všech náhradníků za příslušnou stranu uvolněný počet mandátů doplnit. Za této situace nastaly okolnosti předvídané v § 58 odst. 1 písm. b) zákona o volbách, tedy povinnost vyhlásit nové volby, které odpůrce vyhlásil. Na uvedené nemá vliv ani následné prohlášení jednoho z odstoupivších náhradníků, který tvrdil, že rezignaci podepsal pod nátlakem a jde tedy o absolutně neplatný právní úkon. Dle městského soudu je nutno zde vycházet z § 57 písm. b) *in fine* zákona o volbách, podle něhož nelze rezignaci vzít zpět. Proto není potřeba se zabývat výkladem platnosti odstoupení. Jiný výklad by byl s ohledem na právní jistotu a na život obce nepřípustný. Na postupu odpůrce městský soud žádné pochybení neshledal a dospěl k závěru, že jeho zásah nebyl nezákonný.

II. Shrnutí argumentů uvedených v kasační stížnosti a vyjádření odpůrce

[4] Navrhovatelka (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Městský soud se dle názoru stěžovatelky především nedostatečně vypořádal se stěžejní otázkou platnosti rezignace jednoho z náhradníků, resp. ji po právní stránce neposoudil správně, pokud uzavřel, že rezignace byla platná. Naopak, stěžovatelka setrvává na názoru, že rezignace uvedeného náhradníka byla neplatná s účinky *ex tunc* a nové volby do zastupitelstva proto neměly být vůbec vyhlášeny. Stěžovatelka nikdy netvrdila, že náhradník vzal svou rezignaci zpět, pouze se zákonným způsobem dovolal neplatnosti tohoto právního úkonu. Argumenty o neplatnosti rezignace se však soud nezabýval dostatečně. Dále stěžovatelka uvedla, že na podporu svých tvrzení navrhla výslechy několika svědků, které však městský soud neprovedl. Napadený rozsudek městského soudu považuje za nepřesvědčivý a navrhuje, aby ho zdejší soud zrušil a věc vrátil městskému soudu k novému řízení.

[5] Odpůrce ve svém vyjádření nejdříve podrobně shrnul dosavadní skutkový stav. Pokud zákon o volbách spojuje s rezignací člena zastupitelstva obce, resp. náhradníka, tak závažný následek, jakým je zánik mandátu, má být rezignace podána teprve po jejím důkladném zvážení, příp. ověření si skutečností sdělených třetí osobou. V souladu se zásadou *vigilantibus iura* (každý ať si střeží svá práva) proto právní řád neposkytuje ochranu tomu, kdo tak nečiní. Odpůrce je přesvědčen, že podmínky pro vyhlášení voleb byly dány. Navrhuje, aby zdejší soud kasační stížnost zamítl pro nedůvodnost.

III. Řízení v související věci před Nejvyšším správním soudem

[6] Navrhovatelka podala dvě žaloby (nezákonný zásah, zrušení opatření obecné povahy) k Městskému soudu v Praze a po jejich zamítnutí následně i dvě kasační stížnosti týkající se jedné věci. V řízení o kasační stížnosti vedeném o nezákonném zásahu Nejvyšší správní soud postupem podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. (věta za středníkem) ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. prvým výrokem zrušil napadený rozsudek a druhým výrokem žalobu odmítl.

[7] V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený akt vyhlášení voleb do zastupitelstva obce (§ 58 odst. 4 zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů) je opatřením obecné povahy. „*Vyhlášení voleb ministrem vnitra je namířeno na neurčitý a přesně ani neurčitelný počet osob. Jeho adresátem je obec a současně ve smyslu § 4 zákona o volbách všechny osoby, které budou mít právo volit v rámci komunálních voleb, konaných 14. 7. 2012 do zastupitelstva obce Třebovle. Konkrétní vymezení jednotlivých adresátů nemohlo být v době vyhlášení voleb určeno zejména proto, že okruh adresátů se v průběhu běhu času až do dne konání voleb mohl měnit (viz vymezení okruhu osob s právem volit v § 4 odst. 1, které vedle dalších obecně stanovených podmínek jako rozhodnou skutečnost pro právo volit určuje přihlášení osoby k trvalému pobytu v obci v den voleb). Adresáty vyhlášení voleb jsou pak též osoby s pasivním volebním právem (právo být volen) podle § 5 zákona o volbách, jakož i volební strany ve smyslu § 20 téhož zákona (viz body 61 a 62 rozsudku č. 2140/2010 Sb. NSS).*“

[8] Vzhledem k principu subsidiarity nezákonného zásahu soudní řád správní jasně stanoví přednost návrhu na zrušení opatření obecné povahy před žalobou na ochranu před nezákonným zásahem. Ze subsidiarity zásahové žaloby (§ 85 s. ř. s.) tedy vyplynulo, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je v posuzovaném případě nepřípustná. Jelikož důvody pro odmítnutí žaloby byly dány již v řízení před městským soudem, Nejvyšší správní soud postupem podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. (věta za středníkem) ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. prvým výrokem zrušil napadený rozsudek a druhým výrokem žalobu odmítl.

[9] Soud tedy z výše citovaného právního názoru v související věci, že napadený akt je opatřením obecné povahy, vychází.

IV. Hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] V nyní řešené věci je tedy již předešlým rozhodnutím vyřešena otázka právní povahy napadaného aktu. Zbývá tedy vyřešit otázku, zda bylo opatření obecné povahy vydáno nezákonně a zda je dán důvod k jeho zrušení.

[11] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že není důvodná.

[12] Ačkoliv to v řízení před Městským soudem v Praze nebylo výslovně řešeno, je zjevné, že navrhovatelka, obec Třebovle, splnila podmínku aktivní legitimace k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle soudního řádu správního. Namítá totiž, že napadeným opatřením obecné povahy (tvrzeným nezákonným vyhlášením voleb) došlo

k zásahu do jejího ústavního práva na samosprávu. Ústavní základ spočívá v ústavně zaručeném právu obce na samosprávu, konkrétně ji garantuje článek 101 odst. 4 Ústavy ČR, podle něhož může stát zasahovat do činnosti územních samosprávných celků, jen vyžaduje-li to ochrana zákona a jen způsobem stanoveným zákonem.

[13] Stěžovatelka v řízení před Nejvyšším správním soudem napadá vydání opatření obecné povahy především s ohledem na nesprávné posouzení právní otázky městským soudem, tvrdí tedy, že opatření bylo vydáno nezákonně, protože nebyly podle jeho mínění splněny podmínky pro vyhlášení voleb, a to konkrétně z toho důvodu, že rezignace náhradníka člena zastupitelstva P. K. byla od počátku neplatná, s čímž se soud nedostatečně vypořádal a ve věci tak chybně rozhodl.

[14] Podle § 58 odst. 1 písm. b) zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů („zákon o volbách do zastupitelstev obcí“) platí, že nové volby do zastupitelstva se mj. konají, jestliže se počet členů zastupitelstva obce sníží pod hranici 5 a nejsou-li náhradníci podle § 56. Právě nesplnění této podmínky namítá stěžovatelka, s tím, že se funkce zastupitele ujal v řádné lhůtě P. K., a proto má zastupitelstvo v současné době řádných 5 členů.

[15] Neplatnost rezignace dovozuje stěžovatelka z občanskoprávních předpisů, zejména proto, že právní úkon nebyl učiněn svobodně (*absolutní neplatnost*), protože k rezignaci došlo pod nátlakem, a rovněž z důvodu relativní neplatnosti (*jednání v omylu*), které se stěžovatelka dovolala. Její obrana tedy setrvává na argumentaci před Městským soudem v Praze, přičemž namítá, že se městský soud s problémem rezignace nevypořádal a že nepředvolal svědky, jejichž výslech navrhla.

[16] Městský soud v Praze se zevrubně zabýval platností rezignace podle občanskoprávních předpisů (zejména strana 4 a 5 rozhodnutí) a dospěl k závěru, že si při podpisu rezignace P. K. měl být vědom právních následků a nemohl se později dovolávat neplatnosti z důvodu, že jednal nesvobodně, pod nátlakem, nebo v omylu. Na jeho rezignaci jeho pozdější prohlášení podle Městského soudu v Praze nic nemění. Městský soud v Praze rovněž vysvětlil důvody, proč neshledal důvody vyslechnout navržené svědky, a to s ohledem na právní podstatu zániku mandátu, protože rezignaci nelze vzít zpět. Nátlak na pana K. rovněž městský soud vyloučil, a s ohledem na přítomnost ostatních členů rodiny, jejichž výslech byl navrhován.

[17] Nejvyšší správní soud o věci usoudil takto.

[18] Podle § 55 odst. 2 písm. b) zákona č. 491/2001 Sb. zaniká mandát člena zastupitelstva dnem, kdy starosta obdrží písemnou rezignaci člena zastupitelstva obce na jeho mandát. Zákon o volbách do zastupitelstev obcí nic bližšího o formě a způsobu podání této rezignace (s výjimkou obligatorního požadavku písemné formy a požadavku doručení starostovi) nestanoví. Neříká ani, že by člen zastupitelstva musel písemnou rezignaci na svůj mandát starostovi osobně předat, je tedy možné i její zaslání prostřednictvím pošty či jinou formou. Rezignaci pojmově nelze vzít zpět, ale je možno zpochybnit její platnost (např. podvrh v rámci politického boje).

[19] Rezignace na mandát zastupitele je jednostranným veřejnoprávním aktem, jímž se zvolený zastupitel (případně jeho náhradník, na něhož se zákonné podmínky obdobně vztahují) vzdává svého veřejného práva, a to zejména v souladu s podmínkami volebního zákona.

[20] Je zřejmé, že právní řád, založený na principech jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti, s sebou nutně přináší imperativ stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. října 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54) Tuto argumentační linii racionality a bezrozpornosti právního řádu podpořil i Ústavní soud, např. v nálezu Pl. ÚS 72/06 ze dne 29. 1. 2008.

[21] Jinými slovy platí, že i svou podstatou veřejnoprávní úkon rezignace musí splnit základní podmínky platnosti právního úkonu, a to podle občanskoprávních předpisů. Tuto cestu implicitně již Nejvyšší správní soud v předchozím rozhodnutí týkajícím se rezignace na mandát zastupitele zvolil, když v rozsudku ze dne 8. srpna 2012, č. j. 8 As 84/2011 – 208, posuzoval platnost rezignace na mandát podle občanskoprávních předpisů a v souladu s civilní judikaturou Nejvyššího soudu.

[22] Při posuzování platnosti rezignace tedy zdejší soud vychází nejen z norem a principů volebního zákonodárství, ale rovněž zkoumá platnost předmětného aktu optikou občanskoprávních předpisů.

[23] Stěžovatelka zpochybnila platnost rezignace na mandát zastupitele náhradníka P. K. ze dvou odlišných důvodů. V prvé řadě tvrdila, že předmětný právní úkon nebyl svobodný, proto byl absolutně neplatný. Druhý důvod byl založen na tom, že podle stěžovatelky byl tento jednostranný právní úkon učiněn v důsledku uvedení v omyl. Nejvyšší správní soud se proto zabýval těmito dvěma námitkami týkající se náležitostí právního úkonu, jímž se měl P. K. vzdát svého mandátu.

[24] Podle § 37 odst. 1 občanského zákoníku platí, že právní úkon musí být učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně; jinak je neplatný. O svobodný právní úkon nejde v prvé řadě tam, kde byl tento úkon učiněn v důsledku přímého fyzického donucení – *vis absoluta* (a není přitom rozhodné, od koho fyzické donucení pochází). V těchto případech však ve skutečnosti nejde vůbec o vůli jednajícího, neboť ta je nahrazena vůlí donucujícího. O svobodný právní úkon však nejde ani tehdy, byl-li právní úkon učiněn v důsledku psychického donucení (nátlaku), zejména bezprávné výhrůžky – *vis compulsiva* (rozhodující je přitom působení bezprávné výhrůžky v době učinění právního úkonu). Výhrůžka znamená, že jednající je v důsledku jejího druhu a intenzity přinucen za daných okolností konkrétního případu ke svému projevu vůle vzbuzením důvodné bázně (strachu). *(více viz: Švestka, J. a kolektiv Občanský zákoník I, II, 2. vydání, Praha 2009. S. 336-337)*

[25] Okolnosti vylučující svobodu vůle jednajícího (fyzický či psychický nátlak, tíseň) musí mít základ v objektivně existujícím a působícím stavu. Nestačí, pokud si jejich existenci jednající jen představuje, ale není pro ně dán objektivní důvod. V případě psychického nátlaku musí být právní úkon donuceného adresáta v přímé souvislosti s bezprávnou výhrůžkou, která pochází přímo od druhého subjektu právního úkonu (příp.

od třetí osoby), který musí nejen vědět o existenci bezprávné výhrůžky, ale též jí využít (blíže viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2009, sp. zn. 21 Cdo 4573/2008*). Bezprávnou výhrůžkou, která způsobuje neplatnost právního úkonu, je výhrůžka, kterou je vynucováno něco, co vynucováno být nesmí. Zároveň se musí jednat o výhrůžku takového druhu a takové intenzity, aby podle okolností a povahy konkrétního případu vzbudila důvodnou bázeň u toho, vůči komu jí bylo použito*.(blíže viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2009, sp. zn. 29 Odo 409/2006)

[26] Stěžovatelka setrvala na tvrzení, že podpis listiny, na níž je uvedena rezignace náhradníka K., byl vynucen psychickým nátlakem ze strany starosty Zdeňka Kopa. Ani v kasační stížnosti, ani v předchozím řízení však nebylo nijak upřesněno, v čem měl tvrzený psychický nátlak spočívat, jaká byla případně jeho intenzita či způsob nátlaku. Toto tvrzení tak zůstalo pouze v obecné rovině a nebylo podpořeno žádnými konkrétními důkazy svědčícími o bezprávné výhrůžce. Stěžovatelka pouze v předešlém řízení před Městským soudem v Praze navrhla, aby byli vyslechnuti svědci, tedy zejména rodina pana K. Městský soud v Praze to odmítl s tím, že právě s ohledem na přítomnost členů rodiny lze pochybovat o tom, že by takový intenzivní a bezprostřední nátlak existoval.

[27] Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že jediné, co P. K. ve svém písemném prohlášení na zastupitelstvu k problematice svobodného úkonu uvedl, je to, že starosta k němu přišel a naléhal na něj, aby podepsal připravenou listinu, zřejmě rezignaci. Toto naléhání však nijak dále nespecifikoval či popsal, v čem jeho údajná nesvoboda spočívala.

[28] Naléhání je v běžném jazykovém významu synonymem pro intenzivní přemlouvání, pobízení či podněcování k činu. Ze spisu je zjevné, že starosta, který listinu s rezignací přinesl, usiloval o to, aby náhradníka K. k podpisu rezignace přesvědčil. To však neznamená, že by jej k tomu pod jakoukoli pohrůžkou donutil. Náhradník K. rezignaci podepsal, a jak sám v druhé části námitky konstatuje, učinil tak zejména proto, že mu starosta řekl, že rezignovali dva jeho kolegové. Mohl být tedy ovlivněn, přesvědčen či manipulován, ale právní úkon rezignace učinil svobodně, a to navíc v domácím prostředí, obklopen členy rodiny. Z toho důvodu se Nejvyšší správní soud rovněž ztotožňuje s vysvětlením Městského soudu v Praze, proč dokazování výslechem rodinných svědků neprovedl.

[29] Nejvyšší správní soud tak v této části uzavírá, že v dané situaci nic nenasvědčuje tomu, že by byla vyloučena či omezena autonomie vůle. Rezignace tedy není absolutně neplatná.

[30] V druhém kroku přistoupil Nejvyšší správní soud k námitce relativní neplatnosti podle § 49a občanského zákoníku. Tato námitka se opírá o argument, že starosta, pan Z. P., náhradníka manipuloval a uvedl v omyl, když mu nepravdivě sdělil, že rezignace již podepsali další dva zastupitelé, kteří ale ve skutečnosti rezignovat odmítli.

[31] V tomto případě je tedy důkladně třeba zkoumat skutečnou vůli náhradníka zastupitele a další skutkové okolnosti.

[32] Předpokladem perfektnosti právního úkonu je totiž také to, že vůle projevovaná právním úkonem je prosta omylu. Podle § 49a občanského zákoníku totiž platí, že „*právní*

úkon je neplatný, jestliže jej jednající osoba učinila v omylu, vycházejícím ze skutečnosti, jež je pro jeho uskutečnění rozhodující, a osoba, které byl právní úkon určen, tento omyl vyvolala nebo o něm musela vědět. Právní úkon je rovněž neplatný, jestliže omyl byl touto osobou vyvolán úmyslně. Omyl v pohnutce právní úkon neplatným nečiní."

[33] Ze stručného textu rezignační listiny je zcela zřejmé, že znění bylo zcela srozumitelně formulováno a jejím podpisem jednající dosáhl cíle, který je v jejím textu uveden – tedy vzdání se mandátu zastupitele. Náhradník, pan K., navíc nikterak nezpochybňuje, že takto jasně, stručně a srozumitelně formulovanou rezignační listinu podepsal. Jednající tedy dosáhl toho, co je v jejím textu uvedeno.

[34] K problematice posuzování autonomie vůle v případě písemných úkonů Nejvyšší správní soud rovněž odkazuje na předchozí civilní judikaturu Nejvyššího soudu, a to např. v rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 1116/2001, v němž Nejvyšší soud judikoval, že *obsah právního úkonu lze vykládat podle vůle toho, kdo ho učinil, jen za předpokladu, že tvrzená vůle není v rozporu s jazykovým projevem učiněným v písemné formě. Výkladem podle § 35 odst. 2 ObčZ nelze již učiněný projev vůle doplňovat, měnit či dokonce nahrazovat.*

[35] Klíčové ustanovení pro tento případ je však finální věta § 49a občanského zákoníku, která říká, že „*omyl v pohnutce právní úkon neplatným nečiní*". Toto přesně dopadá na řešený případ. Náhradník, pan K., rezignoval podle svého prohlášení z toho důvodu, že mu starosta řekl, že rezignovali jeho kolegové z kandidátky KSČM a po něm jde za místostarostkou, paní Růžkovou, která rovněž podepíše. Toto jeho prohlášení však nepopisuje samotný projev vůle, ale je projevem vzdálenějšího motivu-pohnutky, která mu zřejmě byla impulsem k podání rezignace. Ta však, pokud netvoří součást vůle, nečiní právní úkon neplatným.

[36] Tak se ostatně vyjádřil i Nejvyšší soud, když v rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 2987/2000 ze dne 27. 3. 2001 judikoval, že „*informace o plánovaném zdražení prodávané věci poskytnutá prodávajícím kupujícímu při uzavírání kupní smlouvy může vést kupujícího pouze k omylu v pohnutce, který však neplatnost právního úkonu, a to ani relativní, nezpůsobuje.*"

[37] Z prohlášení náhradníka i dalších částí spisu vyplývá, že finální pohnutkou k rezignaci byl (mylný) předpoklad, že ostatní rovněž rezignaci na mandát podali. Náhradník se k nim tedy pouze připojil. Přestože soud pokládá za závažný a negativní jev, pokud starosta v dané situaci náhradníka vědomě manipuloval, je třeba se na tuto situaci podívat v kontextu civilní judikatury a konceptu politického mandátu jako dočasně propůjčeného souboru oprávnění. Jak je ze skutkových okolností a civilní judikatury zřejmé, náhradník byl zřejmě uveden v omylu toliko v pohnutce.

[38] Princip *vigilantibus iura* totiž nabádá právní subjekty, aby si pečlivě střežily svá práva. Pokud měl náhradník pochybnosti o důvodech rezignace nebo o pravdivosti tvrzení starosty, mohl si bez problémů již v době návštěvy starosty ověřit, telefonicky či elektronicky, zda jeho straničtí kolegové rezignaci podali, případně si, vzhledem k rozloze a počtu obyvatel obce Třebovle, informace ověřit osobně přímo u nich. Vzhledem k tomu, že nebyl pod časovým ani jiným nátlakem, mohl sám svobodně posoudit, zda má či nemá rezignovat, případně si zjistit informace, které jsou pro takové nevratné rozhodnutí relevantní.

[39] Politický mandát je totiž nepochybně nejen souborem dočasně propůjčených oprávnění a pravomocí, ale rovněž s sebou přináší jistou míru politické odpovědnosti za mandát a jeho svobodné vykonávání v rámci svobodné a demokratické politické soutěže. Proto je třeba v takovém případě brát do úvahy kontext a instituty volebního zákonodárství a reflektovat civilní judikaturu vztahující se k relativní neplatnosti právního úkonu s velkou obezřetností a uvážlivostí. Smyslem institutu relativní neplatnosti a jednání v omylu je totiž mj. ochrana slabší smluvní strany, jako je tomu např. u spotřebitelských smluv. To však nedopadá na řešenou věc, protože při posuzování platnosti rezignace taková ochrana pojmově vůbec nepřichází v úvahu, chybí totiž slabší smluvní strana.

[40] Je třeba rovněž pro budoucí řešení této otázky upozornit, že v případě rezignace na politický mandát musí soudy pečlivě zkoumat konkrétní skutkové okolnosti takového úkonu a posuzovat každý případ individuálně, byť v kontextu kritérií, které Nejvyšší správní soud v tomto a předešlých rozhodnutích nastínil.

[41] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že odpůrce nepochybil, vyhlásil-li nové volby do zastupitelstva obce Třebovle, protože skutečně došlo k zániku mandátu náhradníka a tedy k situaci, kdy počet zastupitelů poklesl pod zákonem vyžadovanou mez. Není tedy důvod napadené opatření obecné povahy zrušit.

V. Závěr a náklady řízení

[42] Ze všech shora vyložených důvodů tak Nejvyšší správní soud usoudil, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

[43] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; odpůrci pak v řízení o kasační stížnosti žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2013

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu